

Bilag 3

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000**om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251⁽³⁾, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 7. april 2000, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der er i øjeblikket forskelle mellem medlemsstaternes love, regler og administrative bestemmelser om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, og disse forskelle hæmmer den frie bevægelighed for personer og forsikringstjenester.

(2) Disse bestemmelser bør derfor tilnærmes hinanden for at forbedre det indre markeds funktion.

(3) Ved direktiv 72/166/EØF⁽⁴⁾ vedtog Rådet bestemmelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse.

(4) Ved direktiv 88/357/EØF⁽⁵⁾ vedtog Rådet bestemmelser om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring, og bestemmelser for faktisk at lette den frie udveksling af tjenesteydelser.

(5) Gennem ordningen med bureauer for det grønne forsikringskort sikres der en problemløs afvikling af en skadessag efter et uheld i skadelidtes eget land, selv når modparten kommer fra et andet europæisk land.

(6) Ordningen med bureauer for det grønne forsikringskort kan ikke løse alle vanskeligheder for en skadelidt, som må gøre sine krav gældende i en anden medlemsstat over for en dér bosiddende modpart og et forsikringsselskab, der har fået sin administrative godkendelse dér (et fremmed retssystem, et fremmed sprog, en uvant afviklingsprocedure og en ofte uacceptabelt lang afviklingstid).

(7) Ved beslutning af 26. oktober 1995 om afvikling af skadessager efter færdselsuheld uden for skadelidtes hjemland⁽⁶⁾ tog Europa-Parlamentet et initiativ i medfør af traktatens artikel 192, stk. 2, og opfordrede Kommissionen til at afhjælpe disse problemer ved at fremsætte forslag til et direktiv, som skal vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet.

(8) Der er et reelt behov for at udbygge de ordninger, der blev indført ved direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF⁽⁷⁾ og 90/232/EØF⁽⁸⁾, for at sikre en ensartet behandling af personer, der har lidt tab eller skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, uanset hvor i Fællesskabet uheldet sker. Der er mangler i forbindelse med afviklingen af skadelidtes erstatningskrav efter uheld omfattet af dette direktiv, i en anden stat end den, hvor skadelidte er bosat.

(9) Anvendelsen af dette direktiv på uheld i tredjelande, som er dækket af ordningen med grønne kort med hensyn til uheld, der berører skadelidte bosat i Fællesskabet, og som involverer køretøjer, der er forsikret og hjemmehørende i en medlemsstat, medfører ikke en udvidelse af den tvungne geografiske dækning for en motorkøretøjsforsikring som fastsat i artikel 3, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF.